

gaf de spreker een wenk om even te wachten. Hij wilde het eerst voorlezen:

Naar zijn eeuwig tehuis
Ging ook deze ons voor,
En verkreeg 'tgeen ons God heeft beloofd.

Wat geen oog heeft gezien,
Wat geen oor heeft gehoord....
Dat ontving hij; de Heer zij geloofd!

Een oogenblik scheen het, alsof het gezang niet zou kunnen voortgaan, want verscheidene vrouwen begonnen te snikken; maar de Prins hief met krachtige stem het lied aan en hielp ons tot het einde toe.

Na het slotgebed gingen allen naar de sterfkamer, om den Loods nog eenmaal te zien, en vervolgens naar buiten, totdat de naaste vrienden alleen achterbleven. De Prins en jonker Frits stonden naast de kist en zagen neer op het kalme gelaat.

„Zwaankreek heeft een goed man verloren, Prins,” zei de jonker.

De Prins boog zwijgend het hoofd.

Thans kwam mevrouw Ashley binnen voor een laatste afscheid. „lieve Loods,” fluisterde zij, na een oogenblik van stil beschouwen en terwijl haar tranen begonnen te vloeien, — „lieve Loods, ik dank God, dat Hij u tot ons gezonden heeft. Gij hebt veel voor mij gedaan.” Toen bukte zij zich en drukte een kus op zijn bleke lippen en op zijn voorhoofd.

Nu scheen Gwen eensklaps als uit een droom te ontwaken. Zij keerde zich om, en verschrikt rondziende zei zij haastig tot Bill: „Ik moet hem ook nog eens zien. Draag er mij naar toe!”